

Nr 107.

Av herr **Lundqvist m. fl.**, om upphävande av byggnadsregleringen
beträffande småindustri och hantverk.

Den ekonomiska utvecklingen ter sig f. n. mycket oviss. Att den svenska exporten kommer att möta ökade svårigheter synes i hög grad sannolikt. Att svårigheterna även inom flera andra grenar av näringslivet kunna komma att stegras förefaller oundvikligt, bl. a. som följd av fortsatt stegring av löne- och råvarukostnaderna.

I ett läge som det nuvarande synes det vara angeläget att undanröja sådana svårigheter för produktionslivet, som icke längre kunna anses ofrånkomliga. Som sådana måste räknas vissa alltjämt gällande regleringar. En av dessa senare, som vållat näringslivet stora olägenheter, är byggnadsregleringen, gällande detta särskilt de grenar av produktionen, som icke varit direkt exportbetonade. Landets småindustrier och hantverkare ha här under de senaste åren fått sitta hårt emellan, när det gällt att skaffa förbättrade eller större lokaler för att få till stånd önskvärd rationalisering eller utvidgning av rörelsen. Runt om i landet, på landsbygden såväl som i städerna, finns det f. n. många strävsamma och dugande smärre företagare, hantverkare m. fl., som enbart genom denna byggnadsreglering hindrats och alltjämt hindras från att rationalisera sin rörelse och än mera att bygga ut den på ett sätt som erfarenheten visat vara behövt. Här hindras eller fördröjes alltså genom regeringens åtgöranden en sund utveckling.

Starka skäl tala för att hela byggnadsregleringen vid detta laget bör upphävas. Skulle emellertid det inte anses tillrådligt att ännu helt slopa densamma, synes den i vart fall utan någon som helst olägenhet kunna undvaras i vad rör hantverk och småindustrier av olika slag. Att ett sådant hävande av byggnadsregleringen skulle bli till stor fördel för dessa men därmed också för landets samlade framtida produktionskapacitet lär icke kunna bestridas. Det bör icke förbises, att många av landets nuvarande storföretag ha börjat som små men genom skicklig ledning och en produktionsvänlig politik kunnat arbeta sig upp till den dominerande ställning de i dag intaga. Det är av stort intresse för vårt land, att denna utveckling icke avbrytes och att därför onödiga hinder snarast möjligt undanskaffas, så att vägen jämnas för var och en som vågar, vill och kan hjälpa till att genom rationalisering och utvidgning av sin rörelse öka den samlade inhemska produktionen.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta, att — därest lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete erhåller förlängd giltighet utöver den 30 juni 1952 — från lagens giltighetsområde undantagas småindustri och hantverk.

Stockholm den 22 januari 1952.

R. Lundqvist.

Carl Eskilsson.

Tage Magnusson.

Hjalmar Nilsson.

Ebbe Ohlsson.

Tor Björnberg.
